

II. АЛЕКС

Събуди се плувнал в пот. Пак същият кошмар. Откакто се помнеше, сънуваше този сън. Две червени очи и писък. Взе кърпа от нощното шкафче и се избърса. Навън беше тъмно и лунна светлина обливаше стаята. Стана, отиде към прозореца и се загледа в пълната Луна. Една от най-големите, която беше виждал. Зачуди се дали тя нямаше нещо общо с тези кошмари. Вратата на стаята му се отвори и той се обърна рязко. На време, за да види кой нахлува вътре.

– Кали, остави ме, моля те! Добре съм! – каза той.

– Чух вик и се притесних. Какво стана?

– Пак същият кошмар!

– Напоследък зачестява. Може би е време да се замислиш за помощ.

– Не мисля, че едно деветнадесетгодишно момиче е в позиция да казва на големия си брат какво да прави. Ще се оправя! Хайде, отивай да си лягаш! Утре е големият ти ден, трябва да си отпочинала! – смъмри я той.

– Да! – каза тя и очите ѝ светнаха. – От утре вече и аз ще съм пълноправен ловец и ще съм най-добрата!

– Има много хляб да изядеш преди това. Хайде, марш!

Тръгна да възрази, но се отказа; знаеше колко упорит е брат ѝ. С недоверчив поглед излезе от стаята и затвори вратата. Той седна на леглото, загледа се в прозореца и се замисли. От утре сестра му също щеше да е ловец. Не беше сигурен, че одобрява, но знаеше, че това беше мечтата ѝ, откакто той влезе в Академията и започна да ѝ разказва какво правят ловците.

Наистина си приличаха много. Сестра му също беше с кестенява коса, чито носле и закръглено лице. Това го накара да се усмихне. После усмивката му посърна, когато се замисли дали работата не му влияе по някакъв начин.

Откакто се помнеше, свръхестествени създания бродеха по света. Трите големи клана – вампири, върколаци и вещици. Всеки от тях си имаше територия, която защитаваше. Появили се преди хи-

ляга години, превърнали хората от господстващ вид в добитък, в роби без право на избор.

Тогава дошъл Михаил – първият ловец, който събрал около себе си необикновени хора и създал Ордена. С времето успял да извоюва земя, която хората да нарекат *дом*. Меката – най-големият и сигурен човешки град, където свръхестествените създания не могат да пристъпят. Десет поколения по-късно Ордентът не само продължава да пази човечеството, но и завзема нови територии за хората. Тези мисли го изпълваха с радост.

Легна на една страна и се опита да заспи отново.

III. МЕКАТА

Алиманът му изпищя. Той се надигна и видя, че е още тъмно. Церемонията беше малко след изгрев.

Трябваше му време да направи сутрешната си тренировка, да се изкъпе, облече и да хапне нещо, преди да тръгне напът. Кали още спеше, но той друго и не очакваше – беше доста рано, а и тя си беше пъртей.

Стана и се погледна в огледалото. Беше строен мъж, висок около метър и осемдесет, с леко мургава кожа, с къса кестенява коса и тъмни очи. Беше ловец, притежаваше свръхчовешка ловкост, издръжливост, бързина и сила.

Освен това, всички ловци имаха и по един елемент, който владееха в добавка към бойните си умения. За Алекс това беше въздухът. Беше рядкост ловец с този елемент да го прилага в близък бой, но Алекс се справяше еднакво добре с мечове и лък. Единствено шаманите притежаваха сили, които се подчиняваха на друг принцип. Основните му оръжия бяха два къси меча, по-леки от въздуха.

Даде му ги текущият Михаил след една тежка битка, в която се би редом с него срещу полудревен, първите потомци на Древните. Бяха от *свещена* стомана с неизвестни съставки. Според историята тези оръжия бяха само седем на брой и се смяташе, че са били притежание на седемте архангела.

Прекара пръсти през косата си и си спомни, че когато беше дълга, отнасяше много подигравки заради нея. В Академията го накараха да се подстриже. Така май му отиваше повече.

Облече удобни грехи и излезе да направи сутрешната си тренировка. Вдиша дълбоко сутрешния въздух. Навън беше топло за сезона и за ранния час. Направи загрявката и тръгна да тича около къщите.

Загледа се в най-голямата сграда, която се виждаше от целия град – Цитаделата, седалището на Ордена. Стар замък, който бил преустроен в централа и около който се е развил градът. Като цяло, Меката беше разделена на пет зони. Разположени кръгово, тръбяха от най-вътрешния кръг, който беше най-малък, към най-външния, който беше най-голям. В самия център беше Цитаделата.

Първата зона започваше непосредствено след нея и се наричаше *Милития*, където живееха ловците, кадет ловците и военните със семействата си. Представляваше вилна зона, сградите бяха еднотажни и двуетажни къщи с дворове, а три парка я подразделяха на три части, съответно за всяка фракция.

Втората зона се наричаше *Комерсия*. Тя беше търговска. Там беше центърът на занаятчиите. Нямаше жилища, а само работилници и дюкяни. Мястото, където човек може да намери всичко, което му трябва.

Третата зона се казваше *Урбана*. Тук се намираха жилищата на обикновените хора.

Цялата популация на Меката беше около сто хиляди. Това беше най-големият и най-сигурен човешки град.

Зона *Урбана* се разделяше на три пръстена. Най-горният беше за богатите жители. Тук къщите бяха по подобие на тези в зона *Милития*. В средния живееха занаятчиите, а в долния – земеделците. Жилищата в последните два пръстена бяха построени на сходен принцип – невисоки еднотажни къщи.

Пръстените също се разделяха от паркове. Зона *Урбана* беше защитена от зона *Мацерия*. Сама по себе си тя представляваше гигантска каменна стена със сребърен обков, висока около сто метра и дебела петдесет метра. Смяташе се, че е непробиваема и предпазва едновременно както от магия, така и от груба сила. Сребърният обков беше допълнителна защита, възпираща създанията на мрака, тъй като те бяха алергични към сребро. Стената имаше четири входа – източен, западен, северен и южен. Всеки вход бе пазен от патрул ловци. Отгоре по нея също обикаляха конни патрули, а при

нужда можеха да се използват и отбранителните съоръжения – баллисти, изстрелващи стрели със сребърни върхове.

Извън стената се намираще последната зона – *Рустикарум*. Това беше земеделската обработваема площ. Хиляди декари култури, които се обработваха от жителите на зона *Урбана*. Те излизаха всяка сутрин след изгрев и се прибираха вечер преди залез.

Затопляне в джоба отърси Алекс от мислите му. Той спря и извади талисмана си. Стисна го, за да го активира, и заговори:

– Алекс Майер, добро утро!

– Не е много добро! Имаме спешна ситуация, която изисква вниманието на всички ловци ниво три и нагоре. Среща след половин час в зала *Опортуна*! – нареди женски глас, нахлул в главата му.

– Здравей и на теб, Мая! Слушам, до половин час ще съм на линия!

Сигналът прекъсна. Талисманите бяха медальони, пропити с магия. Можеха да предават образи или звуци както в реално време, така и на запис, като използваха повеляваща магия, която се приема или отдава директно между съзнанията на контактуващите. Променяха цвета си спрямо това коя част от денонощието е. През нощта бяха черни, а с идването на изгрева постепенно се позлатяваха. През деня бяха в златен цвят, който потъмняваше постепенно. Целта е да ориентират ловците, за да могат да преценят дали евентуална битка би била в тяхна полза. Затова и медальоните бяха перфектни будилници.

Жената от другата страна беше Мая Зетцел, която донякога една година му беше надзираващ офицер. Всички ловци от нива пет и четири трябваше да бъдат наблюдавани и обучавани от ловец ниво три. Наскоро я повишиха в ниво две и въпреки че Алекс беше станал ниво три, тя не спираше да му досажда и да го укорява. Все едно го е заслужил.

Въздъхна и се затича към вкъщи да се приготви. Щом ги събираха толкова бързо, явно наистина беше спешно.

